

Proloog

26 jaar eerder, Rio de Janeiro

‘Volgens mij zijn we verdwaald.’

Daniëlle kijkt ongerust om zich heen. De straten en trottoirs zijn de laatste paar minuten beduidend smaller geworden en ook de straatverlichting neemt af. Her en der ligt er afval. Groepjes zwerfhonden zoeken iets eetbaars. Ze heeft het gevoel in een totaal andere omgeving te zijn dan de hotelwijk bij de boulevard en fronsst bedenkelijk haar wenkbrauwen.

‘Lars, hoor je me? Volgens de receptionist moesten we in de buurt van de boulevard blijven. Waar zijn we? Waar ga je heen?’

Ze draait zich met toenemende onrust naar haar kersverse echtgenoot en ziet dat hij met opengesperde ogen strak voor zich uit kijkt. Ze volgt zijn blik en krijgt het onmiddellijk ijskoud. Op het kruispunt komen van drie kanten auto’s aan, die midden op de weg tot stilstand komen, zodat Lars gedwongen wordt hetzelfde te doen. Ze kunnen geen kant uit. Dit kan niets anders dan opzet zijn.

‘Doe de deuren op slot!’

Ze hoort iemand gillen en beseft dat zij het zelf is. Als op commando vliegen van alle auto’s de portieren gelijktijdig open. Jonge kerels stappen uit. Lars worstelt met de achteruitversnelling. ‘Stomme huurauto, verdomde versnellingsbak,’ foetert hij. Kostbare seconden gaan verloren. De auto hort, komt in beweging. Te laat.

Iets ramt het portierraam aan gruzelementen. Een doffe klap. Een web van scherven. Nog een klap. Het veiligheidsglas zwicht.

‘Geef gas, Lars!’

De motor slaat af. De wagen hort een laatste keer. Een in het zwart geklede man trekt met een koevoet de ruit eruit. Hij draagt een bedrukte banda-na. Daniëlle kan haar blik er niet van afhouden. Het is alsof tientallen ogen haar aankijken.

‘Rijd dan toch!’

Ze gilt opnieuw. Lars is zo geschrokken dat zijn voet van het pedaal is gegleden. Het glas klettert op de grond. Een donkere hand tast naar binnen.

Lars heft zijn arm afwerend. Tevergeefs. Een vuist slaat hem knock-out. Met een kreun zakt hij ineen. De hand tast naar de contactsleutel.

Daniëlle deinst opzij. Ze durft ampel naar de aanvaller te kijken, krijgt slechts een indruk. Jong. Donker haar onder de bandana. Glinsterende, donkere ogen. Ineens valt ze bijna uit de auto. De overvaller heeft de knop van de portiervergrendeling gevonden. Een andere man opent het portier waar ze tegenaan leunt. Hij sleurt haar van haar stoel. Haar voeten belanden pijnlijk op de bestrating. Ze registreert vaag dat ze een schoen verliest. Haar nieuwe sandaal. Twee dagen geleden gekocht op Schiphol.

Doodsbang probeert ze zich uit alle macht los te trekken. Een in het Portugees gesist bevel laat haar pogingen staken.

Of ze wil blijven leven. Ja, uiteraard.

Ze probeert langs haar belager heen te kijken. Wat doen ze met Lars? Ze snikt zijn naam. Inmiddels staan er zeker acht mannen om haar en de auto heen. Vanaf haar plek op de grond ziet ze enkel benen. De greep om haar schouders verslapt niet. Ze staakt haar pogingen los te komen. Zelfs als dat haar lukt, heeft ze geen idee waar ze zijn. Waar ze heen moet.

Inwendig vervloekt ze Lars dat hij zo eigenwijs is geweest om met de auto te ver Rio in te rijden. Ze waren nog zo gewaarschuwd. Toch wint haar bezorgdheid het van haar ergernis.

‘Lars!’

Ze roept zijn naam, smekend, bang. Ze hoort mannenstemmen aan de andere kant van de auto en dan een klap van iets hard op iets zachters.

Lars? De autostoel?

Paniekerig probeert ze zich opnieuw los te rukken, maar een harde greep om haar schouder veroorzaakt zo’n pijnscheut dat ze sterretjes ziet. De piri-piri garnalen waar ze eerder die avond zo van heeft genoten, komen omhoog. Ze proeft ze op haar lippen.

Tranen lopen over haar wangen en ze laat zich als een slappe pop zakken. Als ze haar hoofd draait, kan ze onder de auto doorkijken. Ze ziet de in vieze sportschoenen gestoken voeten van Lars’ belager en dan plotseling valt Lars als een zak aardappelen tussen de auto en de aanvaller. Ze ziet een glimp van zijn gezicht, bebloed en vol vlekken. Ze

opent haar mond om zijn naam te zeggen. Er komt geen geluid. Een voet schopt in zijn gezicht en ze kokhalst opnieuw als ze Lars' lichaam ziet schokken.

‘Je had me meteen je autosleutel moeten geven.’

Een volgende schop tegen Lars' heup laat Lars omrollen. Er klinkt gelach en iets wat lijkt op aanmoedigende kreten en er verschijnen meerdere voe-ten in beeld die Lars als een soort boomstam over de weg rollen. Een autowiel belemmert haar zicht, maar ze kan zich een voorstelling maken van wat er gaande is. Misselijk van angst en pijn sluit ze haar ogen. Het gelach en gepraat verwijdert zich. De man die haar vastheeft, verslapt zijn greep niet, al heeft hij zich wel iets gedraaid. Waarschijnlijk om beter te kunnen zien wat zijn kameraden uitspoken. Hij trekt haar overeind en zet haar met haar rug tegen de auto. Alle hoop die ze had dat hij haar los zou laten, vervliegt. Ze waagt een snelle blik omhoog en ziet hoe hij...